

LUČ

Sp. Jarše pri Domžalah.

Pri nas je vse živahno in veselo. Vadimo se v petju, telovadbi in še v drugih rečeh. Pa sedaj hočem povedati nekoliko o Marijinem vrtcu, ki pri nas zelo lepo napreduje. Sestanke imamo dvakrat na mesec in to prvega in petnajstega dne v mesecu; sestanki se vršijo pri misijonarjih v Grobljah. Vrtec šteje 55 članov in članic, med njimi je tudi več naročenih na list »Luč«, ki ga zelo radi prebiramo in z veseljem pričakujemo. Gotovo se vam bo to število zdelo majhno, pa morate misliti, da smo samo iz štirih vasi, ker pri nas ni fara, ampak Mengeška podružnica. Marijin vrtec vodijo preč. g. Tavčar, misijonar iz Grobelj, ki pa gredo večkrat na misijone po raznih krajih, zato jih takrat nadomesti kateri drugi gospod. Imamo jih prav radi, ker nam vselej pripovedujejo tako lepe reči in tudi radi z nami zapojejo kakšno lepo Marijino pesem.

Cilka Anžič,

učenka V. razr. ljudske šole v Jaršah.

Iz Studenic.

Tudi pod Bočem sveti »Luč«, ki vzhaja tam daleč v Ljubljani. Tudi mi Studenički šolarji nismo zaspani in zelo radi prebiramo »Luč«. Veliko veselje je zavladalo med nami, ko so nam prečastiti g. katehet povedali, da nas bodo prišli obiskat g. urednik »Luči«. V nedeljo 15. januarja smo vsi šolarji šli v našo »dvorano« in smo tam čakali g. urednika.

Kako smo se razveselili, ko so stopili v našo sredino g. urednik. Zbrali smo se okrog njih, kakor jagnjeta okrog pastirja. Gospod urednik so nas vprašali, če kaj radi čitamo »Lučko«. Seveda smo jim vsi hitro odgovorili, da jo zelo radi čitamo. Povedali so nam tudi zgodbico »Kako nastane sneg«. Pri tej zgodbici smo se tako smejali, da so nas že želodčki boleli. Pa tudi peli smo. Če bi vi, dragi Lučkarji, slišali, bi rekli, da tudi Studeniški šolarji znajo lepo peti. Po končanem veselju pa so g. urednik vzeli v roke košarico in začeli deliti sladkorčke. Pa tudi podobice in svetinjice smo dobili. Saj vem, dragi Lučkarji, da bi vi tudi radi videli, da bi vas prišli obiskat g. urednik!

Sedaj, ko je prva skrb prebita, se bom še večkrat oglasila.

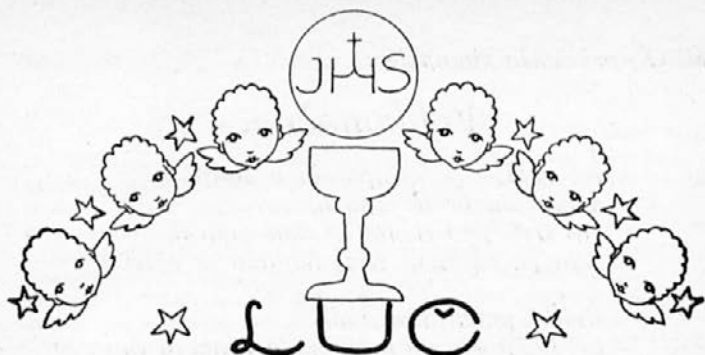
Vas vse skupaj lepo pozdravlja Vaša Lučkarica

Mirica Prešern,

učenka IV. razr. v Studenicah pri Poljčanah.

LETO IV.

APRIL 1939

Štev. 8

Sv. Oče Pij XII.

*Pozdravljen, Ti oče vladarjev,
vseh kraljev najjasnejši kralj!
Iz svetega mesta Ti sega
oblast do najskrajnejših dalj.*

*Pozdravljen nam bodi iskreno!
Nebeški okroža Te žar,
saj prvi služabnik si Njega,
ki vseh je vladarjev Vladar.*

M. O., prvošolec gimnazije:

Velikonočna.

*Ko raglja je zaropotala v stolpu,
doma umolknili smo vsi...
Ob treh je Križani ta dan umiral,
zato po cerkvah zdaj molitev se glasi.*

*Veliki petek, dan boleči,
saj božji Sin na križu poln krvavih ran visi!
Prijetelj, pridi in v molitvi pregoreči
pokloni se pred njim še ti!*

*V soboto pa veselo spet zapoje zvon.
Da Krist je zmagal smrt, razleglo se bo iz lin.
K vstajenju vabil bo ta sladki glas,
prebujal vsepovsod bo mesto, vas.*

Fr. Ml.

Kako je Janezek obhajal Velikonočne praznike.

Na koncu majhne gorske vasice je stala borna, napol podrta koč. Poleg nje je bila staja, v kateri so žalostno meketale štiri koze. Gotovo so čutile, da jim nekaj manjka. In res, že teden dni ni bilo k njim gospodinje Mine, ki je tako pazila nanje in jih z veliko skrbjo krmila. Ravno tako tudi osemletnega Janezka ni bilo že dolgo k njim.

Mina je ležala v izbi. Bila je blede. Pred kakim tednom je nevarno zbolela in sedaj ne sme s postelje. Kako težko je ležala! Rada bi še delala in se trudila za Janezka, ki je ves čas bil pri njej, a zdravnik ji je prepovedal. In skoro vse, kar si je prihranila v dolgih letih, bo morala dati za zdravlila.

Soseda je skrbela sedaj za njene koze ter prinašala hrano njej in sinu.

Bil je osmi dan njene bolezni — velika sredo — ko je zdravnik zopet prišel. Pregledal je bolnico, medtem pa zmajeval z glavo. Ko je odhajal, sta nekaj govorila s sosedo. Ta pa je prišla k Mini in ji povedala, da se mora spraviti z Bogom. Žena je molče prikimala.

Janezek ves čas ni vedel, kaj se godi okrog njega. Vse mu je plesalo pred očmi. Na koze je popolnoma pozabil. Videl je samo svojo bolno mater, ki je toliko skrbela zanj.

Proti poldnevu je v veži pozvonil zvonček. Gospod je prišel s sveto popotnico k Mini. Žena se je vdano spovedala in ko je stopil Janezek z drugimi ljudmi v sobo, je materi žarel obraz kakor še nikdar.

Ko so vsi ljudje odšli, je poklicala mati k sebi sina. »Čutim, da mi pojemajo moči,« je spregovorila s težkim glasom, »zato poslušaj. Ko boš pri drugih ljudeh, jih ubogaj kakor si mene in dobro se ti bo godilo. Težka bo pot skozi življenje, toda če vzdržiš, boš srečen. Sedaj, ko bodo mene pokopali ne bodi žalosten, saj moramo vsi umreti. Če boš kaj potreboval, pojdi k botru, on je dober človek in dal ti bo. Jaz ti ne morem ničesar podariti, razen te podrtije.« Mini je pojemal glas. Janezek bi rad jokal, a jok mu je obstal v grlu. Zdirjal je k sosedovim, ker se je zbal, da mati ne bi res umrla.

Ko je soseda stopila v sobo, ji je Mina govorila z grgrajočim glasom:

»Prav da si prišla. Tukaj je moj sin. Prosim te, skrbi zanj, ko bo sirota. Ako boš, naj ti da Bog obilo blagoslova.« Še nekaj je hotela reči, a ni mogla več.

Umrla je mirno, kakor je mirno živela. In Janezek je bil sirota — sam na svetu.

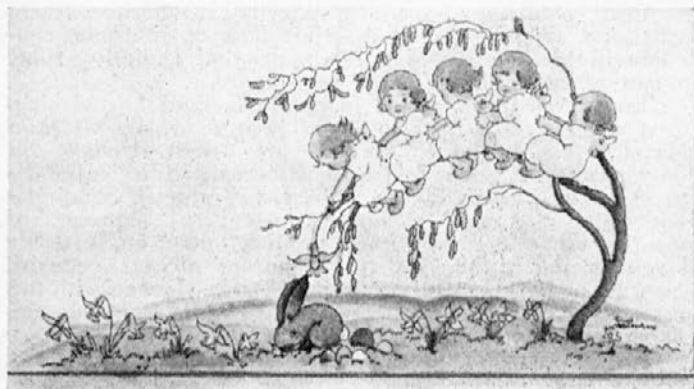
Bil je veliki petek, ko so šli za pogrebom. Raglja je žalostno pela svojo pesem, še bolj žalostno kakor navadno. Prvo cvetje je žalostno povešalo svoje glavice in gledalo sprevid. Celo ptice so obmolknile, da so videle pogreb. A Janezek ni videl in slišal ničesar, razen ropota raglje. Ko so zasuli krsto, je on še vedno nemo gledal predse. Šele ko ga je soseda potegnila za roko, se je spomnil kaj se je zgodilo in tedaj se mu je udril potok solz po licih.

Raglja je pela svojo enakomerno, žalostno pesem in zapela jo je Janezku prav v globino srca: »Poslušaj fantič moj, poslušaj moj grenki glas. Ali veš, da sem znanilka Jezusove smrti? Božji Zveličar je na današnji dan pretrpel vse hujše bolečine, kot so bolečine tvojega srca. Občutil je vse strašnejšo zapuščenost, kot jo čutiš ti...«

Janezek je tedaj nehal jokati; pričel je moliti. Pogovarjati se je pričel s križanim Zveličarjem kot da stoji na Golgoti pod križem: »Vem, moj Jezus, vem: tudi če bi me ves svet zapustil in me pehal od sebe, vem, ti me ne boš zapustil nikdar. S teboj bom šel k tujim ljudem in ti boš povsod z menoj...«

Pokropil je grob z blagoslovljeno vodo in odšel, z njim pa je odšel njegov edini prijatelj — Gospod Jezus.

Aleluja.

*Iz nebes so angelčki prišli,
da bi z nami praznike obhajali.*

*Zajčka dolgouhega s seboj imajo
in ž njim veselo se igrajo.*

*Nad vse pa zdi se nam lepo,
ko pesem »Aleluja« zapoje.*

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Kneginja Ema se je odločila, da bo pozidala samostan in cerkev v Krki na Koroškem. Tedaj je vse zaživel v tihi Krški dolini. Prišli so stavbeniki in zidarji. Pomagali so jim delavci in delavke. Delo je šlo hitro izpod roko. Pod svojim Krškim dvorcem pa je posedala kneginja Ema na odlomljeni skali. Še danes kažejo v krški stolnici to skalo. Vsak romar

se nanjo vsede v trdni veri, da mu bo sv. Ema spolnila tisto željo, ki jo bo takrat gojil v svojem srcu. Tu je torej sedela modra kneginja in stalno nadzirala delo. Tu je mojster pred njo razgrinjal svoje načrte, sem so hodili graditelji po nasvete. Na tem kamenitem stolu sede je plemenita žena vsak večer plačevala delavce. V rokah je držala denarnico in po predloženih računih delovodje dala vsakemu zasluženo plačilo. Tako je vedno višje rasla proti nebu stavba: cerkev in samostan, ki ju bo pobožna kneginja posvetila Mariji.

Krška stolnica, kjer počiva telo sv. Eme

Toda ljudje so pač v vseh časih enaki. Kakor danes tolikokrat, tako so bili tudi Emini delavci nezadovoljni s svojim plačilom. Zahtevali so večji zaslužek, čeprav jih je plemenita kneginja dobro plačevala. Spet je sedela sv. Ema na svojem skalnem sedežu, ki je po pripuščanju božjem postal mehek ko vosek. Hotela je izplačati delavce. Tedaj stopi pred njo delavski hujskač in predrzno zahteva večjo plačo. Kneginja se milo nasmehne in reče prijazno: »Ljubi mož, kar sam sezi v denarnico in vzemi iz nje, kolikor misliš, da si zaslužil!« Vsi se čudijo dobri gospe. Mož poželjivo seže v denarnico, ki mu jo nudi sv. Ema. Prav do dna seže, da bi več potegnil iz nje. Ema se še naprej smehlja, mož pa krohotaje prešteva

dvignjeno vsoto. Vsi ga opazujejo. Toda njegov smeh potihne, njegova roka zatrepeta in on sam se osramočen zgrudi sveti kneginji k nogam. Kaj se je zgodilo? Nič več ni potegnil iz denarnice, kolikor so računi izkazovali, da je res zaslužil. Ta dogodek lahko vidite, štajerski Lučkarji, na velikem oltarju v krasni farni cerkvi pri Sv. Emi pri Pristavi.

Kneginja Ema pa je srečno dokončala Marijino cerkev in samostan. V veliki oltar je postavila tisti Marijin kip, ki sta ga volička pripeljala brez voznika v Krko. Tedaj je prišel 15. avgust 1043. Nepregledne množice ljudi so napolnile Krko. Iz Salzburga je dospel nadškof Balduin, ki je z največjo slovesnostjo posvetil novo Marijino cerkev. S seboj je nadškof pripeljal tudi prvo prednico za novi samostan, Ito po imenu. V samostan je vstopila tudi kneginja Ema sama. Pri tej ganljivi slovesnosti je bil navzoč slovenski narod. Ko so naši predniki videli, da se za njuno tako gorko ljubljeno kneginjo zapirajo samostanska vrata, so bridko zaplakali. Toda tolažila jih je misel, da sveta kneginja tudi v tihi samostanski celici ne bo nanje pozabila.

Korajža velja.

(Dalje.)

I. Božo na hoduljah

Gospa stotnikova se je peljala v mesto, da kupi blago za novo obleko. Spet je s seboj vzela Boža, ker že ni bil tam od tiste zgodbe z opico. Nič je ni skrbelo, da bi ga spet kaka opica pritegnila, saj je imel zaradi nje dosti hude skušnje. Pač pa bi ga lahko premotilo kaj drugega.

Ko je vse nakupila, si je kar oddahnila, da je šlo s fantom vse po sreči. Pa je le delala račun brez krčmarja. Prav

ko sta stopila iz trgovine, je mimo šel deček na hoduljah. Kaj so hodulje, menda veste. Dva visoka droga, ki imata meter od tal poličko, da nanjo stopiš, z vsako roko držiš drog in lahko delaš dvakrat tako velike korake kot odrasli. To je bilo nekaj za Boža. Gledal je fanta in gledal in strmел nad njegovo spretnostjo. Komaj ga je babica spravila v voz.

Po poti je ves čas govoril samo o hoduljah, ves večer in še v sanjah so mu hodulje ropotale po glavi.

»O dedek, daj še meni hodulje napraviti! Kako mora biti imenitno, ako lahko hitro hodiš in si še večji kot odrasli!«

Babica se je upirala, dedek pa je bil precej pripravljen in je pri mizarju naročil hodulje.

»Otrok mora imeti zabavo in hodulje so nedolžna zabava.«

»Seveda, pa vendar bi rajši videla, da mu ne dovoliš. Lahko pade in se hudo poškoduje.«

»Nič se ne boj, ljuba moja! Če fant včasih pade, to nič ni. Praske pa tudi drugod vedno dobi. Ko sem bil jaz deček, sem imel toliko prask in bušk, da mi je koža po vsem telesu bila zelena in modra.«

Božo je torej dobil hodulje in se ves dan vadil. Luka je kosil na trati in mu pomagal. Božo je namreč vedel, da bo dostikrat padel, zato si je izbral trato, kjer mehkeje priletiš.

Seveda pa mu Luka ni pomagal samo enkrat. Dvajsetkrat in še večkrat je moral odložiti koso in Božu zopet pomagati na hodulje.

»Kdaj bom pa pokosil, če bom zmerom samo tvojim hoduljam stregel?« je bil končno že nevoljen.

»Ah, pusti travo, hodulje so važnejše. Enkrat mi še pomagaj, potem bom pa jaz tebi pri košnji.«

»No, to bo pa res dobra pomoč. Kositi ni tako lahko, kakor se vidi. Treba se je učiti.«

»Tudi pri hoduljah se je treba učiti. Nisem mislil, da bo tako težko. Tisti fant v mestu je zelo hitro hodil in ni nikoli padel.« Bumfl je spet ležal v travi.

»Luka, samo zdaj mi še pomagaj!«

Nejevoljen odloži Luka koso in mu prime hodulje.

»Luka, pa še ti poskusi! Rad bi te videl, kakšen boš!«

»Ne, ne, hvala lepa! Take neumnosti niso zame. Saj bi bil kakor strašilo.«

Božo pa ni bil neroden fant. Prvi dan se je že toliko naučil, da je drugi dan kar sam hodil in ni več padal. Gospa je kar strmela, ko jo je moško mahal po dvorišču in okoli hiše. Dorica pa je tekala za njim in bila vsa

navdušena; Božo je bil spet junak. A sama ni marala poskušati.

Po večerji sta šla otroka v svojo sobo, da si Dorica vzame slamniki in odideta malo na zrak. Metka ni šla z njima, ker jo je prišel obiskat brat pa sta sedela v hištrni in se pogovarjala.

V otroški sobi je na postelji ležal Metkin slamniki z rumenimi rožami in dežni plašč, ki ju je v naglici tja odložila po sprehodu, ker je hitela k bratu.

In že šine Božu nova misel v glavo. »Dorica, prav fletno burko vem. Nataknem si Metkin klobuk, oblečem

Božo prvič na hoduljah.

tale dežni plašč in grem na hoduljah starega Tomaža vprašati, kako je z njegovo revmo. Mislil bo, da je Metka, ker slabo vidi in je že precej temno. Pomagaj mi, da se oblečem!«

Dejal si je klobuk na glavo, Dorica pa ga je ogrnila s plaščem. Pa ni bilo dobro. »Se za pol Metke te ni in obraz imaš drugačen.«

»Bova pa popravila, punčka moja. Daj mi Metkino volneno ogrinjačo!« Brž ga je ogrnila, naprej pa kar ni šlo, tako se je smejala čudni kepi pred seboj.

»Nehaj se že smejati, Dorica, in poišči Metkin gosti pajčolan!«

Nataknila sta ga na klobuk in zdaj res nisi več videl, kakšen obraz tiči za njim.

»Dorica, zdaj pa le!« Vzel je predolgi plašč v roke, stekla sta po stopnicah in iz obednice skozi okno skočila na vrt, da bi ju kdo ne izdal. Brž se je skobacal na hodulje in bil kar dosti podoben Metki, čeprav še vedno preveč vitek. Hitela sta proti vratom na cesto in Božo je rekel:

»Dorica, ti kar tu počakaj! Če si zraven, se moram smejati.«

Rada je ostala, ker brez dovoljenja ni marala nikamor; Metki se ne bi hotela zameriti.

Tomaževa kočja ni bila daleč. Bil je sam doma in sedel na večnem pragu.

»Dober večer, Tomaž,« začne Božo z Metkinim glasom. »Minuto imam časa, pa sem prišla pogledat, kako vam kaj gre.«

»Zelo ste prijazni, gospodična Metka. Saj ste vi, ne?«

Bilo je že mračno, a razločil je Metkin klobuk in plašč. »Pa bi se malo usedla, da se kaj pomeniva.«

»Ne, ne, hvala!« se brani Božo, ker je bil odrasel človek samo na hoduljah. »Samo vprašala bi vas rada, kako je z vašo revmo.«

»Po navadi, gospodična Metka. Čez deset let boste tudi sami skusili, da noge ne ubogajo zmerom.«

In zdaj je Božu iz ust ušel čuden glas, še najbolj podoben prašičjemu kruljenju. Menda ga je lomil smeh. Samo lahko noč je še rekel in jo jadrno odkuril, da se ne bi izdal.

»Gospodična Metka je bila tu,« se je Tomaž pohvalil proti hčerki, ko je prišla od sosedovih domov. »Pa je bila menda prehlajena. In tudi mudilo se ji je.«

Božo pa še ni hotel domov. Mahnil jo je skozi vas, mimo zdravnikove hiše. Prav ko je zavil mimo opla, mu je prišel doktor nasproti. Bilo je že mračno, tudi oblačno in pot je peljala pod drevjem. Doktor pa je bil še kratkoviden in Boža ni spoznal. Dobro pa je poznal Metkin klobuk in plašč. Malo čudna in vitka se mu je zazdela Metka, pa vendar se ji je prijazno odkril in lepo pozdravil: »Dober večer, gospodična Metka!«

Dober večer, gospod doktor!«

»Gotovo ste veseli, da sta otroka v postelji in si lahko malo oddahneta. Božo vam napravi dosti sitnosti.«

»Res je, gospod doktor. Paglavca me tako jezi, da me bo v grob spravil. Vsak dan si izmisli kaj novega. Nikoli nimam miru.«

Doktor se je zelo začudil. Tako Metka ni še nikoli govorila, ampak Boža veselej izgovarjala.

»No,« jo je tolažil doktor, »Božo je pač fant in se mora kdaj iznoretiti. Še rad imam, da so fantje nekoliko divji — seveda ne v moji hiši. Če ga bom kaj videl, mu bom že rekel, naj se poboljša. Lahko noč, gospodična Metka!«

Božu je srce poskakovalo od veselja, da je že dva tako lepo potegnili. Najrajši bi se glasno smejal, a zdaj

še ne. Se bo pa potem toliko bolj, ko bo Dorici na samem vse povedal, kako je bilo.

A groza! Po cesti sta mu prihajala naproti — Metka in njen brat! Joj, kaj bo pa zdaj! Umakniti se ni več mogel, pa se tudi hotel ni. Kar bo, pa bo.

Metka je že od daleč zagledala svoje stvari, kako mahedrajo po zraku. »Kaj je pa spet to? Prav gotovo Božo s svojimi hoduljami. No, to pa že vse meje presega!«

Ko je pritolkel Božo do nje, je razganila poli dežnega plašča in res zagledala hodulje. Božo je skočil na tla in Metka mu je snela pajčolan.

Njen brat se je začel krohotati, da se je kar zvijal in za trebuh držal. Metka pa huda!

»Kako se moreš temu pobalinstvu še smejati! Paglavec bo mislil, da je napravil kdo ve kakšno junaštvo! Veš, kaj, Božo, kar si naredil, je nesramna predrznost! Kdo ti je dal pravico do moje obleke? Ravno prav, da prihajata gospod in gospa.«

In res sta prišla na večerni sprehod. Ko sta zagledala Boža v Metkinem slamniku in plašču, se je stotnik komaj zdržal smeha. Božo mu je takoj po pravici povedal, kaj je naredil.

»Take šale niso več šale. Prav je, da si vesel, nimaš pa pravice, da se spravljaš nad tuje imetje!«

»Preveč si dovoljuješ, ga je pokarala še babica. »Kaj takega ne stori nikoli več! Vem, da je Metka dobra in ti bo za zdaj še odpustila, če jo prosiš in obljubiš, da se boš poboljšal.«

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Pritlikavčka sta oba hkrati plosknila z rokami in s tem dala znamenje za odhod. Metuljček je zamahnil s svojimi pestrimi krljuti in aeroplan je švignil v višave. Zares prekrasna vožnja je bila to. Ptice so začudene obletavale to izredno vozilo, oblački pa so se poredno muzali. Balonček se je sicer spomnil svojega važnega misijonskega poslanstva, toda pri najboljši volji ni mogel rabiti svojih govorniških zmožnosti. Krčevito se je oprijemal vrvi in čepel v ozki lupini kot pribit. Niti ozreti se ni mogel v globino, kaj šele, da bi pridigal. Hudomušni oblaki pa so se zbirali vedno gosteje nad metuljčkom in Balončkom in se začeli od samega razigranega smeha na vso moč solziti. Pričelo je deževati. Metuljček in Balonček sta izprevidela, da je nemogoče nadaljevati vožnjo ob tako hudem nalivu in sta se spustila na zemljo. Metuljček je dobil kar hitro pod širokim listom varno zavetje, ubogi Balonček pa ni vedel ne kam, ne kod. Deževalo pa je vedno huje. O da bi bil vzel s seboj namesto palice dežnik! Vsaka

Aeroplan je švignil v višave.

modra misel pridel žal prepozno. — Tedaj pa je zaslišal zvonki glasek: »Balonček! Balonček!« Pogledal je v smer glasu in zazrl ne daleč družinico gob. Urno jo je ubral tja in dobil pod mogočno streho največje gobe prav dobro obrambo proti vsiljivemu dežju. Gobice so bile nenadnega gosta zelo vesele in ko jim je z veliko vnebo razlagal

Brez strehe.

V varnem zavetju.

svojo težavno misijonsko pot, so se z njim vred veselo smejale. Najstarejša izmed njih mu je dala tudi lepe nauke: »Balonček, premajhen in prešibak si še, da bi mogel s svojim pridiganjem spreobrniti svet. Prej se boš moral še mnogo učiti... Čez mnogo let, ko postaneš duhovnik, boš pa mogel resnično spreobrniti ves svet.« Balonček pa se je takemu modrovanju le veselo smejal in si mislil svoje: »Boljšega misijonarja, kot sem jaz, nima vesoljni svet. Kadar začnem pridigati, se noben zakrknjen grešnik ne bo mogel upirati. Te uboge gobe so dobre in prijazne, a razuma nimajo pravega...«

Angela Gorogrančeva:

Otrokova prošnja.

*Smehljay se božje Dete
o naročju Matere,
brez madeža spočete
Device milostne.*

*Ko jo objemaš s svojo
ročico majceno,
ne zabi še na mojo
ubogo dušico.*

*O Jezušček, še k meni
ljubeče se privij,
me z milostjo odeni
in madeže izmij!*

Naši rajni prijateljski

† **Jakoš Rezika** iz Bizovika je umrla 5. februarja t. l. Bila je plemenita Klarica. Veliko je morala pretrpeti v svojem tako kratkem življenju. Kot 3 letni deklici ji je umrl oče in zato je morala iti k tujim ljudem. Bila je vedno slabotna, zato je šla iskat zdravja na Golnik. Mesec pred smrtjo se je vrnila z Golnika z zavestjo; da bo kmalu popolnoma okrevala. Ali Bog je ukrenil drugače. Angeli so ponesli njeno dušico k Jezusu, ki ga je v življenju tako ljubila.

† **Kerin Marija** iz Lepe vasi, zvesta naročnica Lučke, nas je zapustila lani 20. novembra in je šla po plačilo k Jezusu, ki ga je v življenju tako rada prejemale. Bila je pridna učenka osnovne šole pri Svetem Duhu. Potrpežljivo je prenašala svojo težko bolezen, ki je trajala nad dve leti. Hrepenela je vedno, da bi še enkrat šla k sv. maši in v šolo. Spavaj sladko, naša dobra sošolka!

Turšič Marija,

učenka 3. razr. osn. šole pri Svetem Duhu.

† **Kalan Anica** s Križne gore je umrla v nedeljo, dne 8. januarja 1939. Obiskovala je 3. razred gorske osnovne šole v Škofji Loki. Bila je zvesta naročnica »Luči«. Zavrnatna bolezen davica ji je vzela mlado življenje. Bila je dobra deklica. Rada je prejemale Jezusa v svoje srce. Bog jo je poklical k sebi v nebeško veselje. To nas tolaži in to naj tolaži žalostne starše in sestrico, da je Anici zdaj v nebesih dobro.

Jamnik Micka,

učenka gorske šole.

† **Mohorič Slavko** ni več med nami. Umrl je 22. januarja. Bil je učenec I. a razreda na bežigranski ljudski šoli v Ljubljani. V šoli je bil vedno priden, miren in nam vsem dober prijatelj. Ko nam je gospa učiteljica povedala to žalostno novico, ji nismo mogli verjeti. Šli smo te kropit in te žalostni gledali na mrtvaškem odru. Kako se nam je smilila tvoja mamica, ker se je tako jokala, ko so te vzeli in položili v krsto. Pred odhodom na zadnjo pot so ti učenci bežigrajske šole zapeli žalostinko. Naš razred ti pa je prinesel mnogo cvetlic, s katerimi smo obsuli tvoj prezgodnji grob.

Milan Kraje,

učenec I. a razreda bežigrajske šole.

† **Ivan Lukančič**, naš dober sošolec, nas je nenadoma zapustil. Žalostno so oznanili zvonovi njegovo smrt. Obiskoval je komaj II. razred ljudske šole v Litiji, ko ga je

kruta smrt iztrgala od nas. Ni bil priljubljen samo pri njegovih starših in pri nas, rad ga je imel tudi ljubi Bog, zato ga je tako hitro poklical k sebi. Bil je naročnik »Lučke«, ki jo je z veseljem prebiral. Solze so nam stopile v oči, ko smo se zadnjič na njegovem grobu poslovili od njega. Počivaj v miru in prosí pri Jezuščku za nas, ki žalujemo za teboj.

Gusti Jeriha,

učenka II. razr. ljudske šole v Litiji.

† **Jamšek Dorice**, učenke II. b razreda II. dekl. mešč. šole v Ljubljani, ni več med nami. Ljubi Bog je utrgal cvetko in jo presadil na svoje gredice v nebesih. Bila je naročnica »Luči« vsa leta. Součenke smo jo imele prav rade, ker je bila z vsemi brez izjeme prijazna in vedno vesela. V začetku letošnjega šolskega leta je zbolela. Ves čas je bila vdana v voljo božjo in z izredno potrpežljivostjo je trpela. Kakor poprej, ko je bila še zdrava, je tudi v bolezní večkrat prejela sv. obhajilo. Vsak dan smo v šoli součenke glasno molile zanjo, za njeno zdravje, a Bog jo je hotel imeti pri sebi in ji dati še vse več kakor zdravje. 21. decembra je izročila svojo lepo dušo Stvarniku.

V trpljenju si Dorica tukaj živela,
v nebesih boš večno veselje imela.

Lampič Alojzija,

in vse součenke II. b razreda II. deklinške mešč. šole.

† **Petrič Ivanka** iz Blatne Brezovice je umrla dne 30. novembra v ljubljanski bolnišnici. Bila je zelo mirna in nadarjena deklica. Hodila je v I. razred, bila je tudi naročnica »Luči« ter je že znala nekaj molitvic in Marijinih pesmi. Po treh tednih hudega trpljenja jo je Marija presadila v svoj nebeški vrt. Me sestrične in tudi druge sošolke smo težko pričakovale, da bi jo še enkrat videle, a žal, ko so jo pripeljali, je bila krsta zaprta. To je bilo težko za nas, posebno pa za njeno mamico in druge domače. Na dan pogreba smo jo spremile sošolke iz mrtvašnice v cerkev in po sv. maši na pokopališče k večnemu počitku. Ob grobu smo ji zapeli, njen grob pa smo pokrili s šopki in venci.

Tvoje sošolke.

† **Tilika Majhen.** Dne 21. decembra 1938 nas je za vedno zapustila sošolka Tilika, doma iz Lancove vasi. Na praznik narodnega zedinjenja smo jo zadnjič videli v šoli, ko je še pri proslavi 1. decembra veselo deklamirala. Nato je zbolela na slepiču, in teden dni po neuspeli operaciji je v težkih mukah

za vedno zaspala v Gospodu. V bolezni, v kateri je veliko trpela in vedno klicala na pomoč ljubega Jezusa in Marijo, smo jo obiskovali in ko je ležala na mrtvaškem odru, smo jo šli kropit. Kljub slabemu vremenu smo jo sošolci in sošolke v lepem številu spremljali na njeni zadnji poti, ker smo jo vsi radi imeli, saj je bila pridna učenka in dobra sošolka. Na njen prerani grob smo položili lep venec. Na domu so se v lepih besedah poslovili od pridne učenke g. upravitelj, ob odprtem grobu pa ena izmed součenk in g. p. katehet.

Avguštin Stanislava in Verdenik Angela,
I. v. razred narodne šole, Sela pri Ptuj.

† **Ivan Lukančič, Litija.** — Od pokojnega Ivančka se je na grobu poslovil v imenu učencev Marijan Kristan takole:

Oj težka pot, oj tožna pot,
ko od srcá srcé se loči!
Mi spremljamo Te žalujoči...
Solze rosijo nam oči,
oj z Bogom, drago srce Ti!
Na srečni poti Ti si zdaj,
na poti v grob, na poti v raj.
Pokój sladak Te čaka v jami,
neskončna sreča nad zvezdami!
Mi spremljamo v mirú Te kraj
angelci božji pa v nebeški raj!

Pošta malega Jezusa

Mala Polana.

Ali veste, kje je ta vas? V Slovenski krajini. Pa ni tako mala, kakor se imenuje, saj ima nad 120 hiš. »Luč« je pri nas zelo razširjena. Samo v našem razredu je 47 Luči. Pošta malega Jezusa nam je dala poguma, da se tudi mi oglasimo. Pozdravimo gospoda urednika, vse bratce in sestrice Lučkarje in vam sporočamo, kako se imamo. Predvsem vam moramo povedati, kar nas najbolj veseli, da smo dobili novega gospoda župnika. Prejšnji gospod Rantaša Anton so nas lansko jesen zapustili. Bili smo zelo žalostni. Tri mesece potem nismo imeli svojega duhovnika, dokler niso prišli novi gospod župnik Halas Daniel, ki so bili prej kaplan v Lendavi. Novega gospoda smo se neizmerno veselili, ker smo tri mesece bili ovčke brez pastirja. Pa jih imamo zelo radi. V šoli komaj čakamo, kdaj bo veronauk. In tudi učimo se z veseljem. Zadnjič smo dobili skoraj vsi 5 iz veronauka. Gospod župnik so bili zelo veseli in so nas pohvalili. »Luč« smo začeli dobivati z januarjem tega leta. Zelo se je veselimo, kadar pride. Zato smo si jo tudi

vsi naročili. Posebno veseli bomo, ko bomo čitali v »Lučici«, kar smo pisali gospodu uredniku.

Učenci višje ljudske šole,
Mala Polana.

Odgovor: Na Vašo šolo prihaja zdaj 165 izvodov »Lučice«. Ne morem Vam popisati, kako sem ponosen na Vas in kako rad Vas imam. Lani ste za časa mojega obiska pokazali, da ste moje ljubezni zares vredni, ko ste vsi prejeli pri naši pobožnosti sv. obhajilo. Pozdravljam Vašega preč. g. župnika in Vas vse. — Urednik.

UREDNIK ODGOVARJA.

Tu bom odgovoril nekaterim ljubljenim prijateljem, ki so mi napisali zares lepa pisma, pa jih zaradi pomanjkanja prostora ne morem priobčiti.

Alojz Novak, V. razr. lj. š., Krog pri M. Soboti. Hvala Ti za prijazno pisemce. Posebno sem ga bil vesel, ker se iz Prekmurja redko kdo oglasi. Nič ne pišeš, kako je z izpolnjevanjem »Jezusovih dni«. Pozdravljen! — Urednik.

Karol Koželj, IV. razr. lj. šole, Slov. Konjice. Ko sem bral Tvoje pismo, sem se od srca nasmejal, ker tako prijetno pišeš. Posebno mi je všeč, ker si sklenil bolj molčati. Molčanje Ti priporočam zlasti za postni čas. Vse zatajevanje daruj Jezusu za srečen izid kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani. — Urednik. (Dalje.)

Uganke

Rešitev ugank v št. 7.

1. Izpopolnjevalnica: Matija Valjavec.
2. Posetnica: Novo mesto.
3. Posetnice:
  1. dimnikarski pomočnik
  2. čevljarški pomočnik.
  3. advokat.
  4. nadzornik.

Pri št. 2. in 3. se je vrinila neljuba pomota.

Imena tistih, ki so pravilno rešili vsaj dve uganki: Mosettig Marijan, Janezek in Jožica Mehle, Kutnar Milenka, Marn Elica, Žvab Breda, Plementaš Marija, Niedorfer Elizabeta, Zorko Franc, Franken Henrik, Koželj Marija, Foršek Marijan, Gosar Ciril, Kanjc Janez, Ker Anica, Skamlec Marjeta, Cuderman Cirila, Mirko in Slavko, Janežič Janez.

Izzrebani so bili: Janezek in Jožica Mehle, Tupaliče, p. Preddvor nad Kranjem. — Mosettig Marijan, uč. V. razr., Marijanišče. — Skamlec Marjeta, uč. VI. razr., Krčevina pri Mariboru. — Koželj Marija, uč. II. gimn. r., Uršulinke. — Kranjc Janez, uč. 2. razr., Gomila št. 5, p. Mirna.

V mesecih aprilu, majniku in
juniju izpolnjuj

„Jezusove dneve“

za srečen izid in lep uspeh kon-
gresa Kristusa Kralja!

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani
(Karel Čeč). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor
P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4.
Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.